

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Sžf/83/2013
Identifikačné číslo spisu:	5009200926
Dátum vydania rozhodnutia:	30.10.2014
Meno a priezvisko:	Mgr. Peter Melicher
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:5009200926.2

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Petra Melichera a členov senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a JUDr. Eleny Kováčovej, v právnej veci žalobcu (úpadcu) Tatra nábytkáreň Martin, a. s. v konkurze, so sídlom Bernolákova 6, Martin, IČO: 31 623 28, zastúpeného JUDr. Vladimírom Herichom, správca konkurznej podstaty, so sídlom Dončova 13, Ružomberok, proti žalovanému Daňovému úradu v Žiline, so sídlom Janka Kráľa 2, Žilina, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu č. 666/231/79604/09/Sop, z 5. októbra 2009, konajúc o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 21S/91/2009-70 z 14. mája 2013, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žiline, č. k. 21S/83/2009-70 z 14. mája 2013, p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Žiline (ďalej aj „krajský súd“) podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol žalobu z 10. decembra 2009 proti rozhodnutiu žalovaného č. 666/231/79604/09/Sop z 5. októbra 2009. Žalobou napadnutým rozhodnutím žalovaný nevyhovел reklamácií žalobcovi proti postupu správcu dane vyplývajúceho z oznámenia o kompenzácií nadmerného odpočtu č. 666/231/75134/09/Sop zo 14. septembra 2009, ktorým správca dane oznámil žalobcovi, že v zmysle § 63 ods. 8. zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 511/1992 Zb.“ alebo „zákon o správe daní“) vykoná kompenzáciu (k 24.09.2009) nadmerného odpočtu vo výške 6022,92 eura za zdaňovacie obdobie jún 2009 na daňový nedoplatok na dani z príjmov zo závislej činnosti za rok 2008, ktorý nebol žalobcom zaplatený v lehote splatnosti. V napadnutom rozhodnutí správca dane s poukazom na ustanovenie § 95 ods. 1 a 2 zákona o správe daní argumentoval, že pri dani z príjmov zo závislej činnosti možno hovoriť o daňovej povinnosti za rok 2008, až odo dňa vykonania ročného zúčtovania na daň, najneskoršie však od 1. apríla roka nasledujúceho, po uplynutí zdaňovacieho obdobia. Do tohto termínu sa hovorí len o preddavkoch na daň, ako to podporne vyplýva zo znenia § 35b ods. 1 písm. c/ zákona o správe daní. Z uvedeného vyplýva, že ku dňu začatia reštrukturalizácie (06.03.2009)

nezaplatené preddavky na dani z príjmov zo závislej činnosti za rok 2008 nenaplnili podmienku daňovej pohľadávky podľa § 95 ods. 1 zákona o správe daní, a preto ich správca dane nemohol uplatniť formou prihlášky.

Krajský súd tak rozhodol po tom, čo jeho predchádzajúci rozsudok z 19. apríla 2011, č. k. 21S/91/2009-32, bol v dôsledku odvolania žalovaného zrušený uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) č. k. 8Sžf/35/2011-50 z 24. mája 2012 a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie.

Najvyšší súd v odôvodnení zrušujúceho uznesenia poukázal na skutočnosť, že to, ktoré pohľadávky sa v reštrukturalizácii neuplatňujú prihláškou a zároveň na ne nepôsobia účinky začatia reštrukturalizačného konania, (medzi ktoré patrí aj nemožnosť započítania pohľadávky voči dlžníkovi), upravuje zákon č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o konkurze a reštrukturalizácii“ alebo „zákon č. 7/2005 Z. z.“). Najvyšší súd ustálil, že ide o takzvané prednostné pohľadávky, ktoré sa v reštrukturalizácii neuplatnia prihláškou, ktoré môže vymedziť len zákon upravujúci reštrukturalizáciu, ako zákon špeciálny (lex specialis). Medzi takéto pohľadávky patria podľa § 120 ods. 2 zákona o konkurze a reštrukturalizácii okrem iného pohľadávky, ktoré vznikli dlžníkovi počas reštrukturalizačného konania. Najvyšší súd skonštatoval, že nie je sporné, že v prejednávanvej veci začalo reštrukturalizačné konanie dňa 6. marca 2009, preto pokiaľ pohľadávka správcu dane vznikla po tomto termíne, nemusela byť uplatnená prihláškou a neplatil by ani zákaz jej započítania s pohľadávkou žalobcu. Z hľadiska zákona o konkurze a reštrukturalizácii, však v tejto súvislosti nie je relevantné, kedy sa pohľadávka stala splatnou, ale kedy vznikla. V konaní bola zatiaľ riešená iba otázka splatnosti predmetnej pohľadávky, pričom nebolo sporné, že sa stala splatnou 31. marca 2009. Avšak vzhľadom na to, že krajský súd vychádzal z iného právneho posúdenia, nezaoberal sa už námietkou žalobkyne, uplatnenou v žalobe, že odporuje zákonu tvrdenie žalovaného, že o daňovej povinnosti z titulu dane z príjmov za rok 2008 možno hovoriť až odo dňa 31. marca 2009, pretože daňová povinnosť vznikla daňovému subjektu už uplynutím kalendárneho roka. Krajský súd dostal za povinnosť vysporiadať sa s touto námietkou a v závislosti od ustálenia vzniku predmetnej pohľadávky prijať záver, či sa jedná o pohľadávku prednostnú alebo nie.

Krajský súd v intenciách vyslovených v citovanom uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky po preskúmaní veci dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná, a preto ju podľa § 250j ods. 1 OSP zamietol z nasledovných dôvodov:

Z obsahu spisu bolo preukázané, že vo vzťahu k žalobkyni začalo reštrukturalizačné konanie dňa 6. marca 2009, reštrukturalizácia bola povolená dňa 8. apríla 2009. Vzhľadom na vyslovený právny názor najvyššieho súdu, pre posúdenie prejednávanvej veci bol rozhodujúci termín začatia reštrukturalizačného konania, teda deň 6. marca 2009. Z obsahu spisového materiálu bolo preukázané, že predmetom započítania do nadmerného odpočtu DPH žalobcovi bol nedoplatok dane z príjmu zo závislej činnosti za rok 2008. V konaní bolo nesporné, že predmetná pohľadávka na dani z príjmov zo závislej činnosti právnickej osoby za rok 2008 sa žalobkyni stala splatnou dňa 31. marca 2009. V zmysle rozhodnutia najvyššieho súdu, bolo potrebné ustáliť termín vzniku tejto pohľadávky v nadväznosti na § 120 ods. 2 zákona o konkurze a reštrukturalizácii. Krajský súd dospel k záveru, že s poukazom na § 39 ods. 9 písm. a/ a § 49 ods. 2 zákona č. 595/2003 Z. z., o dani z príjmov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o dani z príjmov“), bol žalobca povinný ako platiteľ dane z príjmov zo závislej činnosti za rok 2008, podať hlásenie o vyúčtovaní dane a o úhrne príjmov zo závislej činnosti do troch kalendárnych mesiacov po uplynutí zdaňovacieho obdobia s poukazom na ustanovenie § 49 ods. 2 zákona o dani z príjmov v znení účinnom v roku 2009. Z administratívneho spisu vyplýva, že hlásenie za rok 2008 podal žalobca dňa 31. marca 2009, ako to preukazuje prezenčná pečiatka hlásenia vo vyúčtovaní dane a o úhrne príjmov zo závislej činnosti. Dátum vykonania ročného zúčtovania preddavkov na daň za zdaňovacie obdobie za, ktoré sa podáva vyhlásenie, bol uvedený v hlásení dňom 30. marcom 2009. Z obsahu spisu je zjavné, že sa jedná o hlásenie za rok 2008.

Na základe uvedených skutočností, krajský súd konštatoval, že predmetná pohľadávka, ktorú žalovaný započítal ako nedoplatok dane z príjmov zo závislej činnosti, vo vzťahu ku ktorej vystupuje žalobca ako platiteľ dane, vznikla jednoznačne po začatí reštrukturalizačného konania, teda po 6. marci 2009. Táto pohľadávka mohla najskôr vzniknúť v súvislosti s vykonaním ročného zúčtovania dane a podaním

daňového priznania, čo bolo v dňoch 30. marca 2009 a následne 31. marca 2009. Krajský súd dospel teda k záveru, že postup žalovaného bol vecne správny, keď pohľadávku dane z príjmov právnickej osoby zo závislej činnosti neprihlásil do reštrukturalizačného konania a započítal ju voči existujúcej a v konaní nespornej pohľadávke žalobcu, ktorou bol nárok za nadmerný odpočet dane z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“) za obdobie jún 2009.

Krajský súd považoval za nedôvodné aj ďalšie námietky žalobcu. Naproti tomu, že sa stotožnil s námietkou žalobcu, že v oznámení o kompenzácii, ako aj v napadnutom rozhodnutí absentuje riadna identifikácia kompenzovanej pohľadávky, uvedené pochybenie však z ohľadu na skutočnosť, že predmetný inštitút (nadmerný odpočet dane) sa vyskytuje iba vo väzbe s DPH, podľa názoru súdu nemá charakter vady spôsobujúcej nezákonnosť rozhodnutia. Vo svojom odôvodnení správny orgán stručne poukázal na právnu úpravu, ktorú aplikoval z hľadiska posúdenia prípadu. Zákonnú požiadavku, aby rozhodnutie správneho orgánu vo svojom odôvodnení obsahovalo okrem iného, aj použitie právnych predpisov, na základe, ktorých sa rozhodovalo, nemožno vykladať v takom zmysle, že rozhodnutie musí obsahovať úplnú citáciu všetkých noriem dotýkajúcich sa problematiky riešenej v daňovom rozhodnutí. Zmyslom predmetného ustanovenia je predovšetkým to, aby bolo účastníkovi správneho konania zrejmé, ktorú právnu úpravu správny orgán aplikoval, a ktoré právne normy považoval za rozhodujúce, aby na základe toho mohol účastník správneho konania predložiť svoju odlišnú argumentáciu, alebo poukázal na potrebu aplikácie inej normy, pričom uvedený účel, ako to vyplýva aj zo samotnej žaloby danom prípade nepochybne naplnený bol.

O náhrade trov konania rozhodol krajský súd podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že žalobcovi, ktorá v konaní úspech nemal, právo na ich náhradu nepriznal.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie namietajúc, že v konaní podľa žalobcu prvostupňový súd nepostupoval v intenciách rozhodnutia najvyššieho súdu, ktorý uviedol, že je potrebné ustáliť termín vzniku pohľadávky žalovaného v nadväznosti na § 120 ods. 2 zákona č. 7/2005 Z. z. Podľa žalobcu krajský súd dospel k chybnému právnomu záveru tým, že stotožnil vznik pohľadávky s jej splatnosťou, keď konštatoval, že pohľadávka vznikla 31. marca 2009. V danom prípade, však pohľadávka podľa žalobcu musí byť posudzovaná podľa § 35 zákona o dani z príjmov. Daň zo závislej činnosti je totiž daňou, ktorá ide na ťarchu zamestnancov, zráža sa po skončení každého kalendárneho mesiaca pri výplate mzdy a teda vzniká mesačne. Zamestnávateľ, ktorý je platiteľom dane, odvedie preddavky za túto daň najneskôr do 5 dní po výplate zdaniteľnej mzdy. Z toho teda vyplýva, že pohľadávka vznikla po výplatnom termíne za mesiac december 2008. Týmto momentom bol rok 2008 skompletovaný a žalovaný presne vedel, akú daň zo závislej činnosti za obdobie roka 2008 mu žalobca nezaplatil. Tu vzniká daňová pohľadávka k januáru 2009 a nie až ku dňu 31. marca 2009, nakoľko pojem vznik pohľadávky a splatnosť pohľadávky nie je totožný. Podľa dikcie odseku 2 § 120 zákona č. 7/2005 Z. z. v platnom znení pohľadávky, ktoré vznikli počas reštrukturalizačného konania sú pohľadávkami prednostnými. Toto žiadnom prípade nie je prípad žalovaného, pretože táto pohľadávka vznikla po uplynutí 5 dní výplatného termínu za mesiac december 2008. Presný termín súd neustanovil, a teda nevysporiadal sa so záverom najvyššieho súdu. Z toho jasne vyplýva, že aj § 120 zákona č. 7/2005 Z. z. aj § 95 zákona o správe daní a poplatkov, hovorí len o vzniku pohľadávky a nie jej splatnosti. Samotná splatnosť pohľadávky, nie je len formálnym prívieskom, ale vznik pohľadávky zakladá právny nárok a vzhľadom na uvedené, nie je možné zamieňať tieto termíny.

Na základe týchto skutočností žalobca navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zmenil rozsudok Krajského súdu v Žiline tak, že zruší rozhodnutie žalovaného a vec mu vráti na ďalšie konanie.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu vyjadril tak, že rozsudok krajského súdu potvrdí žalovanému neprizná právo na náhradu trov konania. Vo svojej argumentácii sa pridržiaval svojho vyjadrenia k žalobe a odôvodnenia prvostupňového rozsudku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu prechádzalo v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 OSP), keď deň vyhlásenia verejného rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu

Slovenskej republiky www.nsud.sk . (§ 156 ods. 1, 3 OSP v spojení s § 211 ods. 2 OSP a § 246c ods. 1 veta prvá OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech.

Podľa § 142 ods. 1 veta za bodkočiarkou Ústavy Slovenskej republiky súdy preskúmajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení, alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, ak tak ustanoví zákon.

Podľa čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takehoto rozhodnutia, ak zákon nestanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

V správnom súdnictve preskúmajú súdy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 OSP).

Podľa § 245 ods. 2 OSP pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie) preskúmava súd, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk stanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia.

V prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu, súd postupuje podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti OSP (§ 247 ods. 1 OSP).

Najvyšší súd Slovenskej republiky po oboznámení sa s obsahom a dôvodmi odvolania proti napadnutému rozsudku Krajského súdu v Žiline, po preskúmaní odvolaním napadnutého rozsudku a po oboznámení sa s obsahom pripojeného spisového materiálu, vychádzajúc z ustanovenia § 219 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP nezistil žiaden dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov obsiahnutých v odvolaní napadnutého rozsudku. Tieto závery spolu so správnu citáciou dotknutých právnych noriem vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s tým najvyšší súd stotožňuje v celom rozsahu, považujúc správne posúdenie veci krajským súdom za správne, a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty v prejednávanvej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku k námietkam žalobcu uvedených v odvolaní dopĺňa nasledovné:

Úlohou správneho súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a s inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotno-právnymi, ako aj procesno-právnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúce vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 OSP).

Správny súd pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu v konkrétnej veci sa obmedzil na otázku, či vykonané dôkazy, z ktorých správny orgán vychádza nie sú pochybné, najmä kvôli prameňu, z ktorých pochádzajú, alebo pre porušenie niektorej procesnej zásady správneho konania a ďalej na otázku, či vykonané dôkazy logicky robia vôbec možným skutkový záver, ktorému správny orgán dospel. Správny súd pri preskúmaní zákonnosti správneho rozhodnutia a postupu správneho

orgánu posudzuje, či správny orgán aplikoval na predmetnú právnu vec relevantný právny predpis.

Nie je ani úlohou najvyššieho súdu v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu v správnom súdnictve prehodnocovať správnosť záverov krajského súdu na základe nesúhlasu odvolateľa s takýmito závermi. Účelom konania v správnom súdnictve je poskytnutie súdnej ochrany pred tvrdeným nezákonným rozhodnutím. Ak také rozhodnutie na základe zistení krajského súdu bolo vydané v konaní, ktoré netrpí vadou, spôsobilou ovplyvniť jeho zákonnosť a krajský súd svoje zistenie presvedčivo a s poukazom na procesné ustanovenia náležite odôvodní, niet dôvodu, aby sa odvolací súd zaoberal námietkami, ktoré sú len vysvetleniami doterajších postojov žalobcu.

Za rozhodujúcu právnu skutočnosť v danom konaní, vzhľadom na predchádzajúce záväzné stanovisko Najvyššieho súdu Slovenskej republiky je potrebné považovať jeho záver, že zákon rozlišuje medzi začatím konkurzného, alebo reštrukturalizačného konania a jeho povolením, pričom existenciu prednostných pohľadávok, ktoré sa neuplatňujú prihláškou, podmieňuje ich vznikom po začatí konkurzného alebo reštrukturalizačného konania.

Po zrušení predchádzajúceho rozsudku bola krajskému súdu v novom konaní uložená povinnosť posúdiť námietku žalobkyne, že tvrdenie žalovaného, že o daňovej povinnosti z titulu dane z príjmov za rok 2008, možno hovoriť až odo dňa 31. marca 2009, pretože daňová povinnosť vzniká daňovému subjektu už uplynutím kalendárneho roka, odporuje zákonu.

Najvyšší súd sa stotožnil s názorom krajského súdu v následne vydanom rozhodnutí s tým, že predmetná pohľadávka, ktorú žalovaný započítal ako nedoplatok dane z príjmov zo závislej činnosti vo vzťahu, ku ktorej vystupuje žalobca ako platiteľ dane, vznikla pred začatím reštrukturalizačného konania, nakoľko mohla vzniknúť najskôr v súvislosti s vykonaním ročného zúčtovania dane a podaním daňového priznania čo bolo dňa 30. marca 2009.

Najvyšší súd konštatuje, že z ustanovenia § 49 v spojení s § 2 písm. l/ zákona o dani z príjmov, vyplýva, že vznik daňovej povinnosti (ktorá všeobecne vzniká poberaním príjmov podliehajúcich dani), v prípade dani z príjmov zo závislej činnosti, je potrebné odlíšiť od vzniku pohľadávky správcu dane, t. j. od termínu, kedy je oprávnený správca dane ju vymáhať. Relevantná pre dané konanie, je práve okolnosť posúdenia vzniku pohľadávky správcu dane voči daňovému subjektu, ktorá vzniká, ako už bolo uvedené, uplynutím posledného dňa na podanie daňového priznania, prípadne v prípade že daňový subjekt podá po ukončení zdaňovacieho obdobia daňové priznanie skôr, dňom nasledujúcim po tomto podaní. V danom prípade bolo daňové priznanie podané dňa 30. marca 2009. Názor žalobkyne, že krajský súd stotožnil vznik pohľadávky s jej splatnosťou, je teda nesprávny, nakoľko v dôsledku toho, že daňové priznanie bolo podané v posledný deň lehoty sa tento termín tesne prekryl so splatnosťou pohľadávky, ktorá je zákonne stanovená uplynutím lehoty na podanie daňového priznania,.

Nie je možné sa stotožniť ani s názorom žalobcu, že daná pohľadávka má byť posudzovaná podľa § 35 zákona o dani z príjmov, že daň zo závislej činnosti je daňou, ktorá ide na ťarchu zamestnancov a zrážaná im je po skončení každého kalendárneho mesiaca pri výplate mzdy.

V zmysle § 35 zákona o dani z príjmov, zamestnávateľ vyberá preddavok na daň zo zdaniteľnej mzdy. Výberanie preddavkov nemôže byť chápané tak, že sa jedná o daň, ktorá je zrážaná každý mesiac pri výplate mzdy. Zákon totiž, ako to explicitne vyplýva zo znenia § 35 zákona o dani z príjmov, túto zrážku považuje iba za preddavok na daň a nie za priamy daňový odvod. Zo zákona vyplýva povinnosť platiť daň po skončení zdaňovacieho obdobia pričom je potrebné poukázať aj na to, že tento preddavok môže byť ešte doupravovaný skutočnými príjmami daňovníka a celá daň zo závislej činnosti sa vypočítava až po skončení zdaňovacieho obdobia, t. j. ku koncu kalendárneho roka.

Najvyšší súd nedospel ani k záveru, že by krajský súd vyhodnotil skutkový stav jednostranne a vo veci urobil len formalistický výklad zákonných ustanovení, a že by jeho postupom boli porušené základné práva žalobcu.

Keďže podľa názoru najvyššieho súdu krajský súd o otázkach, ktoré boli dôvodom na podanie žaloby nerozhodol svojvoľne a nezákonne a keďže najvyšší súd nezistil dôvod na zmenenie alebo zrušenie napadnutého rozsudku, považujúc jeho odôvodnenie za logické, jasné a zrozumiteľné a nezistil v tomto rozhodnutí žiaden rozpor so zákonom, rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP a § 219 ods. 1, 2 OSP potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 250k ods. 1 OSP tak, že neúspešnému žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, žalovanému náhrada trov odvolacieho konania neprináleží zo zákona.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.